

Canco de Matinada

Joan Manuel Serrat

Ens ho ha de dir la veu tremolosa
y trista d'un campanar.
Un cop de llum i el crit de d'una garsa
que ha despertat amb fam i busca
per entre blats i civades
qualsevol cosa per omplir el pap.
O potser un gall
que dins la cort canta:
la nit és morta i ja es fa clar.

Mentre jo canto, de matinada,
la vila és adormida encara.

S'han despertat mullades les fulles
del camp d'alfals veí.
S'espolsen l'aigua de la rosada
mentre que arriba la matinada
i el sol que les escalfa
fins que les tallin d'un cop de falç.
Alcen la testa
mullada i fresca.
Per a caure a terra massa temps hi ha.

Dintre la vila ja plora un nen
i pels afores corren els bens.

Amb el sarró i la bóta a l'esquena,
amb un bastó a la mà,
se'n va el pastor i el seu gos d'atura,
se'n van cap unes altres pastures.
Trencant rius i cabanyes
a les muntanyes volen tornar.
Surt amb l'aurora,
cal sortit d'hora:
el camí que han de fer és molt llarg.

Cap a la vila ja ve el pagès,
la bossa buida i el carro ple

de roig tomàquet i de verdures
collides del seu hort.
La mula sua i el carro crida
i l'home tanca els ulls i somnia
mentre el sol es lleva
d'un llit d'alzines, enlluernant
les velletes
que pansidetes,
cap a l'església van caminant.

I ara jo canto de matinada,
la vila és adormida encara.